

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ดงมรณะ

3

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วินาทีแรกที่สถานีกักสัตว์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึกในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกทะลุขั้วหมุ่หุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวลัย เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไถ่กุดเสือลายพาดกลอน ไ้อ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพผุ่ลงลิ้ง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลัง

ของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทราคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรัก
และแรงหึง... ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี และมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและ
ล่องเข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับ
ซับซ้อน เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการ
ใช้ชีวิตอยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดาร
ของป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและบ่าว ระหว่างมนุษย์
กับสัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และคิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละคร
เวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’
นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’
จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า
30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ
‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕
ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น ๖
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ๗
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า ๘
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ ๙
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า ๑๐
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ๑๑
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ๑๒
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ๑๓
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ๑๔
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

รพินทร์กวาดสายตาสำรวจภูมิประเทศลักษณะขอบกลนั้นอีกครั้ง แล้วก็ตัดสินใจในทันทีนั้น “ผมกับคะหยิ่นจะข้ามปลักไปไม้ที่ตั้นยุงตั้นนั้นก่อน บางทีอาจได้ร่องรอยอะไรเพิ่มขึ้น”

“ตกลง”

ไชยยันต์พยักหน้าอย่างง่าย ๆ ด้วยความเชื่อมั่น

พรานใหญ่หันไปส่งภาษากับคะหยิ่น พร้อมทั้งล้วงเชือกไนลอนที่ติดอยู่ประจำในยามหลังโยนไปให้แกช่าย จัน และบุญคำก็ปลดเชือกประจำตัวสมทบไปให้ด้วยทันที

หัวหน้าบ้านหล่มช้างจัดการต่อเชือกเหล่านั้นเข้าเป็นเส้นเดียวกัน ซึ่งได้ความยาวประมาณ 40 เมตร ใต้เนินชันขึ้นไปยังโคนต้นรังอันจะใช้เป็นต้นเชือกสำหรับยึด จัดการผูกติดกับรากที่งอกโผล่ขึ้นมาตอนหนึ่ง แต่แล้วทันใดนั้นเอง คะหยิ่นผู้กำลังง่วนอยู่กับการผูกเชือกก็ร้องอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง มีอาการชะงักนิ่งไป ตาจ้องนิ่งลงไป ตรงพื้นบริเวณโคนต้นรัง

รพินทร์กับทุกคนในคณะได้ตามขึ้นไปในทันทีด้วยความ
สงสัยในอาการของกะหยิ่น พอขึ้นมาถึงบริเวณนั้นไชยยันต์
ก็ครางเบาๆ

บนพื้นซึ่งกลาดเกลื่อนไปด้วยใบไม้โคนต้นรัง มีเลือดสด
สีคล้ำกองอยู่ราวกับไครมาเชือดวัวทั้งตัวทิ้งไว้ที่นั่น ผุ่งแมลงวัน
ตอมหึ่งหยดไขขังแลเห็นเป็นแนวขาวไปหมด กลิ่นมันคาวหื่นๆ
ผิดกับเลือดสัตว์ทุกชนิด กองเลือดเหล่านี้ไม่ได้ปรากฏอยู่กับพื้น
เท่านั้น ยังติดเปรอะเป็นคราบอยู่กับลำต้นในระดับสูงเกินช่วง
ศีรษะคนสูงขนาดเงาชายขึ้นไปเกือบช่วงแขน เหมือนควักสี
จากถังมาป้ายไว้ ตำแหน่งที่ค้นพบใหม่นี้มีจำนวนมากมายที่สุด
นับตั้งแต่ออกมาตามรอย ยกเว้นที่ทิ้งไว้ให้เห็นในเขตหมู่บ้าน
อันเป็นแดนประจัญบานระหว่างมันกับคณะของเชษฐา

“ทำไมเลือดมันถึงมากองเอาเป็นปลักอยู่ตรงนี้”

ไชยยันต์พึมพำขึ้นอย่างแปลกใจ

จอมพรานพิจารณาตุ้ร่องรอยเหล่านั้นอย่างถี่ถ้วน
ระมัดระวังตาเป็นประกาย

“มันมาหยุดเอาหัวเช็ดกับโคนต้นรังนี้พักใหญ่ทีเดียว

ก่อนที่จะเลื้อยหายลงไปในทะเลไปไม่นาน นี่เป็นรอยเลือดจาก
ส่วนหัวของมันแสดงว่าบาดเจ็บกรรจ์มาก เลือดจึงยังออกอยู่
เรื่อย ๆ โดยไม่มีการหยุด เบาใจได้แล้วครับ ไอ้ตัวนี้เห็นจะไม่รอด
แน่ ผีมือของคุณชายเชษฐากับพวกนั้นที่เดียวแหละ”

แล้วเขาก็เอาลำกล้องไรเฟิลชี้ให้ไชยยันต์กับดารินสังเกต
ไปยังตำแหน่งรอยเลือดตอนหนึ่งซึ่งติดอยู่กับต้นรัง มันไม่เพียง
แต่สีของเลือดเท่านั้นที่ปรากฏ แต่มีของเหลวใสสีขาวเป็นเมือก
เหนียวติดปะปนอยู่ด้วยมองเห็นชัด ของเหลวใสชนิดนี้หยดเป็น
ก้อนกองอยู่กับพื้นด้วย

“ดูให้ดีสิครับ ไอ้เจ้าสิ่งเหนียวใสลักษณะเป็นเมือกที่ติด
ปนอยู่กับเลือดนั้นด้วยคืออะไร?”

ทั้งสองจึงพิจารณาดูสิ่งนั้นอย่างประหลาดใจ ดาริน
ทรุดตัวลงกับพื้น หยิบกิ่งไม้เล็กๆ เช็ดดูด้วยอาการงงๆ แล้ว
แม้ริมฝีปากเงยหน้าขึ้น

“มันเป็นอะไร น้อย พอละเดาถูกไหม?”

ไชยยันต์ถามโดยเร็ว

แพทย์สาวลุกขึ้นยืนช้าๆ ถอดถุงมือหนึ่งข้างหนึ่งออก
ลงทุนใช้นิ้วเปล่าแตะวัตถุเหลวใสนั้นขยี้สัมผัสดู หัวคิ้วมวดย่น

“เอ แปลก! บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ามันเป็นอะไรกันแน่
แต่ลักษณะมันคล้ายๆ น้ำเมือกอยู่ในเยื่อลูกนัยน์ตาประเภท
มิวคัส”

“ถ้ามันไม่มีปัญหาอะไรเลย...”

รพินทร์พูดโดยเร็ว แยกเขี้ยวยิ้ม

“คุณชายเอาลูกปืน .458 ยัดเข้าไปในลูกตาข้างซ้าย
ของมัน น้ำเมือกขาวๆ นี่จะต้องเป็นน้ำจากเยื่อลูกตาแน่ แปลว่า
ตามันบอดไปข้างหนึ่งแล้ว”

“จริงด้วย! นั่นจะต้องเป็นน้ำจากเยื่อลูกตาของมันที่ทะลัก
ออกมา!!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องออกมาอย่างยินดี

“ใช่แล้วครับ บุญคำเห็นกับตา ลูกตาซ้ายของมันเลือดฟุ้ง
ไปที่เดียว แต่ตามันแต่ละข้างใหญ่เท่ากระบุงเห็นจะได้”

บุญคำยืนยันมาอีกคนหนึ่ง

ทั้งหมดสำรวจดูรอยเลือดตรงตำแหน่งที่ค้นพบเป็นครั้งแรกสัปดาห์ที่แล้ว รพินทร์ก็ตบไหล่คะหยิ่นเป็นสัญญาณเตือน เจ้านักเลงชาวคอยก็ผูกเอาตนเองไว้ด้วยเชือกอีกข้างหนึ่ง โดยมีบุญคำทำหน้าที่เป็นคนคอยโรยสายเชือกผ่อนให้ จากนั้นก็ทิ้งตัวลงนอนพัวพันกับพื้นของโบไม้ ค่อยๆกระดืบตัวส่ายไปมา ในลักษณะไม่ผิดอะไรกับอาการเลื้อยของงูหางออกไปตามลำดับมุ่งหน้าไปยังต้นยุงใหญ่ที่ยืนตระหง่านในระดับเทลาด 45 องศาต่ำลงไป

ทุกคนสงบนิ่ง จ้องมองดูการเคลื่อนไหวไปของคะหยิ่นด้วยใจอันตื่นระทึก และแทบจะไม่เชื่อสายตา ร่างของคะหยิ่นเคลื่อนห่างออกไปเป็นลำดับ กลางทะเลของโบไม้อันมีลักษณะประหลาด ซึ่งจะดูสิ่งมีชีวิตที่มีน้ำหนักตัวทุกชนิดให้จมหายลงไปภายใต้ตัวอย่างลึกลับทั้งๆที่มองด้วยสายตาผาดๆว่า น่าจะเหยียบย่างผ่านไปมาได้ โอของอะไรชนิดหนึ่งระเหยกรุ่นเป็นกลุ่มหมอกควันบางๆขึ้นมาจากผิวพื้นเหล่านั้นปกคลุมไปทั่ว มองดูลึกลับชวนขนพองสยองเกล้าอย่างไรบอกไม่ถูก

ยั้งห่างออกไป ส่วนล่างของลำตัวคะหยิ่นที่กระดืบไปนั้น ก็ถูกกลุ่มใบไม้มฤตยูกลืนไว้หมดสิ้น คงเห็นแต่ส่วนศีรษะ เท่านั้นที่โผล่กระดืบ ๆ อยู่ แลดูไม่ผิดอะไรกับลอยคอไปในน้ำ ทุกคนเฝ้าจับมองดูด้วยอาการหายใจไม่ทั่วท้อง ประสาทเขม็ง เกลียวตึงเครียด

บุญคำยืตปลายเชือกไว้มั่นอย่างเตรียมพร้อมที่จะจุดลาก นายบ้านหล่มช้างขึ้นมาอย่างทันการ หากพลาดพลั้งจมหายลง ไปเช่นไร แงซาญและจันก็คอยเตรียมให้ความร่วมมืออยู่คนละด้าน

ในที่สุด คะหยิ่นก็ไปถึงต้นยุงต้นที่หมายตาไว้โดยสวัสดิภาพ ตะกายขลุกลักอยู่ที่นั่นครู่หนึ่ง ก็ลุกขึ้นยืนท่ามกลาง การถอนใจโล่งอกของคณะทุกคน นักเลงชาวดอยแก้ปลายเชือก ที่รัดเอวอยู่ออกมัดติดกับต้นยุง ซึ่งจนถึงเป็นสะพานแล้วโบกมือ ยิ้มร่ามา

พรานใหญ่เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นสะพายไหล่รัดผ้าขาวม้า เคียนเอาไว้แน่นกระชับ แล้วหันมาทางไชยยันต์

“ทุกคนรอผมอยู่ฝั่งนี้ก่อน ถ้าผมโบกมือเป็นสัญญาณ

แปลว่าให้ทยอยข้ามตามกันไป ผมกับคะหยิ่นอาจข้ามกลับมา
ที่นี่ก็ได้ ถ้าไม่ไ้ร่องรอยอะไรจากทางด้านนั้น”

ไชยยันต์ตบไหล่เขาแทนคำตอบ พรานใหญ่หันไปสั่ง
ความกับเงซายและคนของเขาสองสามคำ ก็ใช้มือทั้งสอง
ยึดสายเชือกที่โยงตึงเป็นสะพานนั้นไว้เป็นหลัก ค่อยๆย่างเท้า
ตามปกติลงไปยังพื้นที่เห็นปกคลุมอยู่ด้วยใบไม้

ก้าวแรก มันลื่นเพียงหน้าแข้ง และรู้สึกว่าจะลื่นลงไปอีก
หากยังยืนอยู่กับที่ พอก้าวที่สอง มันก็จมลงไปถึงหัวเข่า สัมผัส
เตือนให้ทราบทันทีว่า พื้นเบื้องล่างมันทำอะไรไม่ใช่ใบไม้เสียแล้ว
หากแต่เป็นโคลนเหลวเย็นเฉียบ เขาทดลองยืนนิ่งอยู่กับที่
อีตใจหนึ่ง ก็รู้สึกว่ามันถูกดูดลึกลงไปจนเกือบถึงขาอ่อน
ขณะนั้นเองคะหยิ่นก็ตะโกนบอกไม้บอกมือลั่นมาเตือนให้เขา
ทิ้งกายลงนอนราบกับพื้นใบไม้ และให้ใช้สายเชือกนั้นเหนี่ยวรั้ง
กายคืบหน้าไป จอมพรานเหนี่ยวสายเชือกดึงตัวกลับคืนขึ้นฝั่ง
เดิมเพื่อถอนตัวขึ้นจากปลักตูดก่อน แล้วแหงนมองไปยัง
นายจ้างทั้งสอง ซึ่งยืนมองดูเขาด้วยความสงสัย บอกเรียบๆว่า

“ใบไม้มันปกคลุมให้เห็นอยู่ 2-3 ฟุตเท่านั้นเองครับ
ข้างล่างเป็นโคลนทั้งนั้น โคลนตูดด้วย ผมสงสัยมาแต่แรกแล้ว

ว่าลำพังกองใบไม้มันจะดูดให้จมลงไปได้อย่างไร ถ้าจำเป็นต้องตามผมไปละก็ ระวังนะครับ อย่าพยายามกึ่งน้ำหนักตัวในทำยีนเป็นอันตราย นอนไปเหมือนคะหยิ่น แล้วก็ยึดสายเชือกนี้ไว้ให้มัน แถวนี้อคงเป็นหุบโคลนดูดทั้งนั้น”

ระหว่างที่ไชยยันต์และดารินยังงงัน ประหลาดใจในคำพูดของเขา รพินทร์ก็ทั้งกายคว่ำหน้า คร่อมสายเชือกไว้ค่อยๆ ไขข้อใต้สายเชือกตัดผ่านทะเลใบไม้ อันแท้ที่จริงมีปลักโคลนดูดซ่อนอยู่ภายใต้ออกไปอย่างระมัดระวัง

พักใหญ่จึงไปถึงตำแหน่งที่คะหยิ่นยืนคอยอยู่ก่อนแล้ว พรรคพวกทั้งหมดทางฝั่งนี้เห็นเขาจับมือคะหยิ่นที่ส่งลงมาให้เหวี่ยงกายขึ้นไป ทั้งสองดูเหมือนจะสำรวจไปรอบๆ และปรึกษารือกันอยู่ครู่ใหญ่ ท่ามกลางความกระสับกระส่ายของไชยยันต์และดาริน ต่อมาจึงเห็นทั้งรพินทร์และคะหยิ่นช่วยกันโบกมือเป็นสัญญาณให้ข้ามตามไป

บุญคำได้รับคำสั่งจากพรานใหญ่ไว้ก่อนแล้วเกี่ยวกับการควบคุมจัดขบวนเคลื่อนย้าย ก็ตบหลังแฉะชายบู้ปากให้

ข้ามเป็นคนแรกสำหรับชุดหลัง ดารินถูกเตือนให้เป็นคนถัดไป และไชยยันต์ก็ขานาบทหลังปิดท้ายมา รวมเป็นชุดสามคน โดยมีหญิงสาวอยู่ตรงกลาง เพื่อดูแลให้ความปลอดภัยในกรณีที่อาจมีการพลั้งพลาดเกิดอุบัติเหตุ

จันกับบุญคำคงยืนรอคอยอยู่บนฝั่งที่เดิมจนกระทั่งทั้งสามคนที่ไต่เป็นแถวเรียงเดียวตามกันไป เว้นระยะห่างกันเพียงช่วงแขนเดียวบรรลุถึงฝั่งตรงข้าม อันมีรพินทร์กับกะหยิ่นคอยจู้จี้รับอยู่ จากนั้น จันจึงข้ามไปเป็นคนรองสุดท้าย เหลือบุญคำล้ำหลังอยู่คนเดียว

เมื่อจันไต่เชือกลากตัวไปถึงขึ้นฝั่งเรียบร้อย ตาพรานเผ่ากระดุกเหล็กก็แก้ปลายเชือกที่ผูกกับต้นรังออกมัดติดเอวลงนอน พังพาบกับพื้นใบไม้อันเป็นอาการเดียวกับทุกคน แล้วโบกมือเป็นสัญญาณกับกะหยิ่นให้สาวปลายเชือกอีกข้างหนึ่งฉุดลากตัวไป แงชายกับจันก็ช่วยกันออกแรงชักเพิ่มขึ้นอีกสองแรง

ครั้นแล้ว ทั้ง 7 คนในคณะก็ข้ามมารวมกันอยู่อีกด้านหนึ่ง ได้ครบจำนวนเรียบร้อยแล้ว ทันทีที่ขึ้นมาถึงโคนต้นยูงใหญ่ 5 คน

ที่ตามมาทีหลังก็มองเห็นรอยของงูยักษ์ตัวนั้นอย่างถนัดชัดเจน มีรอยโคลนสดๆเปรอะเลอะเป็นทางกว้างใหญ่ ผ่านตรงบริเวณดินแข็งโคนต้นยางด้านหนึ่งเป็นช่วงระยะสิบกว่าเมตรแล้วก็หายลับไปใต้พื้นใบไม้อีกด้าน บอกให้ทราบว่ามันโผล่ขึ้นที่โคนต้นยางนี้แล้วเลื้อยผ่านบริเวณดินแข็งช่วงสั้นๆ จากนั้นก็มุดหายลงไปได้ผิวใบไม้ตามเดิม อันหมายถึงว่าบริเวณที่หายไปในนั้นจะต้องเป็นหล่มโคลนเหมือนที่ไต่ผ่านกันมาแล้ว

ต่างพุ่งสายตาไปยังพื้นตรงรอยที่มันอันตรายกันไปอีกครั้งอย่างค้นหา

“มันมุดจากตรงโน้น มาโผล่ขึ้นหน่อยหนึ่งตรงนี้ แล้วก็ดำดินหายไปอีก ให้ตายเถอะ! บริเวณนี้เห็นจะเป็นปลักโคลนทั้งนั้น แวดล้อมรอบด้านทีเดียว”

ไชยยันต์กล่าวออกมาแผ่วต่ำในลำคอ ขณะที่กวาดตาไปรอบๆด้วยความเสียวสยองระคนพรันใจอย่างไรบอกไม่ถูก ภูมิประเทศที่เห็นมันชวนให้ขนหัวลุก

พรานใหญ่คงอยู่ในอาการขริบสงบปกติของเขา จนอ่านไม่ออก ควักบุหรือออกมาจุดสูบเป็นตัวแรก ภายในของเขาเริ่ม

อีตอัดกังวลใจ ซ้ำเลื่องแวนหนึ่งไปทางหญิงสาวอย่างเป็นห่วง
ราชสกุลสาวนักผจญภัยผู้ผิวดุสิต บัดนี้ริมฝีปากแห้งผาก เหงื่อ
ออกโชกเต็มตัว จนเสื้อลำสัตว์เปียกชุ่มราวกับอาบนํ้ารดแนบเนื้อ
เข้ามาเห็นทรวดทรงเด่น ใบหน้าขาวซีดด้วยความเหนื่อยจัด
การลงนอนราบกับพื้นนำตัวเคลื่อนที่ไปด้วยกำลังข้อโดยอาศัย
เหนียวสายเชือกลากตัวเอง

มันเป็นการออกแรงหนักที่สุดสำหรับผู้หญิง

เขาคิดที่จะพิศวงเสียไม่ได้ว่า...หล่อนสามารถเข้ามาได้
อย่างไร และก็ไม่ได้ปริปากคำใดแม้แต่คำเดียว นอกจาก
อากัปกริยาและสีหน้าเท่านั้น ซึ่งหล่อนหลบซ่อนไม่ได้ถึง
ความรู้สึกภายในขณะนี้

“ถูกอย่างคุณไชยยันต์ว่าแล้วครับ”

เขาหันไปตอบไชยยันต์เบาๆ

“แถวนี้เป็นปลักโคลนทั้งนั้น มีบริเวณติดต่อกันไปอย่าง
กว้างขวางชนิดยังเดาไม่ถูกว่ามันมีขอบเขตกินแดนไปถึงไหน
บ้าง คะหยิ่นเองก็ยังบอกไม่ได้เหมือนกัน ที่เราเห็นต้นไม้ใหญ่
ยืนต้นอยู่เป็นบริเวณดินแข็งสูงขึ้นมา ลักษณะเหมือนเกาะกลาง

บึงโคลนนั่นเอง เราเห็นจะต้องเสียเวลาตรวจค้นหารอยของมัน และสำรวจพื้นที่ไปพร้อมกันด้วย”

“ก็ไหนจะหะยีนชำนาญภูมิประเทศแถวนี้ดีไม่ใช่หรือ?”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ

“เชื่อมั่นมากนักไม่ได้หรอกครับ ไฉนมันซี้ดๆ แต่ถึงอย่างไรมันก็รู้ดีกว่าพวกเราทุกคนสำหรับถิ่นนี้ และมีความสามารถเป็นพิเศษในการเลื้อยข้ามปลักไปได้อย่างสูง ถึงอย่างไรมันก็นำทางเราได้ แต่หมายถึงว่า เราจะต้องระมัดระวังตัวเองและใช้การวินิจฉัยใคร่ครวญของเราเองด้วย”

“ลงปลักโคลนมันล้อมรอบไปหมดอย่างนี้ มิแปลว่าเราต้องไปกันโดยไต่เชือกเป็นระยะๆไปหรือ ก็หะยีนบอกไว้อย่างไรว่าพอมมาถึงที่นี่แล้ว พอจะมีทางเดิน”

ดาร์วินเอ่ยขึ้นอย่างกังวล สีหน้าชักไม่ดีนัก จะเข้มแข็งทรหดอดทนสักปานใดก็ตาม หล่อนเริ่มรู้สึกท้อแท้ทอดอาลัยขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อคิดว่า การเคลื่อนที่ในระยะต่อไป ต้องใช้วิธีอย่างเมื่อครู่นี้ โดอนเข้าช่วงระยะแรกหล่อนก็เต็มกลืนแทบจะหมดกำลังลงกลางระยะทางอยู่หลายครั้ง แต่สู้กัดฟันทนจน

สุดฤทธิ์ความมานะ

“นั่นสิ ไอ้ลิงทโมนนี่ต้มเราเสียแล้วกรรมัง หลอกให้พวกเราเลื่อยไปอย่างมัน”

ไชยยันต์เสริมขึ้นเบาๆ ซ้ำเลื่องไปทางคะหยิ่นผู้กำลังป้อนหน้ากวาดตาสั่งเกตไปรอบๆทิศ พรานใหญ่ชี้มือไปทางด้านใต้อันเป็นสันดินแข็งระดับเดียวกับกับโคนต้นยุง บอกว่า

“คะหยิ่นบอกว่าทางที่พอจะเดินไปได้ ต้องตัดไปทางนี้ครับ มันจะอ้อมลงไปสู่หุบดินเขาลูกนี้ ผมคิดว่าเราเดินไปตามสันเนินนี้ก่อนดีกว่า บางทีไปถึงหุบข้างล่าง อาจกะเนได้ว่าขอบของบริเวณปลักโคลนมันมีแนวอยู่ตรงไหนบ้าง พอช่วยให้คำนวณได้ถูกว่า มันจมตัวซ่อนอยู่ในปลักแห่งนี้ตามที่คุณหญิงว่าแต่แรก หรือว่าขึ้นจากปลักหายหน้าไปไหนอีก”

ระหว่างนายจ้างทั้งสอง...ไม่มีใครแสดงความเห็นอย่างใดอีกทั้งสิ้น หมายถึงปล่อยหน้าที่ตัดสินใจขาดแก่พรานใหญ่ผู้เดียว รูปการมันส์ให้ทุกคนเห็นชัดว่า การตามรอยเจ้าบุญยักษ์แทบไม่ผิดอะไรกันเลยกับการตามรอยไอ้แห้วครั้งสุดท้ายในถ้ำได้น้ำตก

เพราะภูมิประเทศวิบากกันดารเต็มไปด้วยภยันตรายจาก
ธรรมชาติรอบด้านไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย ครั้งนั้นทุกคนฝาก
ความหวังไว้กับเงาชายผู้ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ แต่ครั้งนี้
กะหยีนอุปมาประหนึ่งเรือนาร่อง...

และในระหว่างเงาชายกับกะหยีนแล้ว คนแรกยอมให้
ความเชื่อมั่นอ่อนแอแก่ผู้ถูกนำได้มากกว่าคนหลัง ทว่าก็ไม่มี
ทางเลือกอย่างอื่น

ตลอดทั้งดงที่บีบอันแวดล้อมไปด้วยปลักโคลนมรณะยังคง
ปกคลุมไปด้วยความเงิบสงัด...มันเงิบเสียจนกระทั่งแทบ
ได้ยินเสียงหัวใจของแต่ละคนเต้นไปในลักษณะต่าง ๆ กันกับ
บุญคำซุบซิบหาหรือกันเบา ๆ แล้วสอบถามพูดจากับกะหยีน
มีเงาชายคนเดียวเท่านั้นที่ไม่เอ่ยคำใดกับใครทั้งสิ้น เค้านำสงบ
เย็นเยียบดูจภาพันอยู่เช่นนั้น

ทุกคนเริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง ภายใต้การนำของกะหยีน
ผู้จรดฝีเท้าลักษณะย่องไปเบื้องหน้า การเดินเป็นลักษณะ
เรียงเดี่ยวและซ้ารอยของมัคคุเทศก์ตามวิธีเดินในบริเวณ

อันเต็มไปด้วยอันตรายสองฟากซึ่งทุกคนเข้าใจดีอยู่แล้วโดยไม่ต้องเตือน

หนทางนั้นบ้ายลงสู่เบื้องต่ำทางทิศใต้เป็นลำดับ สูง ๆ ต่ำ ๆ เป็นลอนคลื่น ผ่านไปในระหว่างต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นเรียงราย อยู่เป็นระยะ ไม่มีใครเคยถูกวาระดับของหนทางที่พอจะอาศัย เหยียบเดินไปได้ นี่มันมีขนาดกว้างสักเพียงใด แต่สังเกตเห็น คะหยิ่นใช้ความระมัดระวังอย่างถึงถ่วงที่สุด

บางขณะก็หยุดลังเล คิดและทดลองแห่เท้าถ่วงน้ำหนัก ลงไปก่อน เหมือนจะหยั่งดูว่ามันพอจะรับน้ำหนักไว้ได้หรือไม่ ทำให้ไชยยันต์และดาร์นอดไม่ได้ที่จะหวนคิดไปถึงสภาพของ บึงมรณะในหุบหมาหอนที่ผ่านมาแล้ว ซึ่งต้องอาศัยเดินไปตาม ขอบสันดินที่โผล่เป็นเกาะลักษณะเดียวกัน จะผิดกันแต่เพียง... ครั้งนั้นสามารถจะมองเห็นน้ำที่ล้อมรอบอยู่ได้ชัด แต่ในครั้งนี... ไปไม่มันเป็นเครื่องอำพรางตาปกคลุมไปหมด

ไม่มีใครพูดคำใด นอกจากเสียงสบถ... ฟืมพาดำคะหยิ่น ไปตลอดทางของบุญคำ เพราะเห็นลักษณะการนำอย่างเก้งก้าง เหมือนตัวคนนำเองไม่สู้จะแม่นยำแน่ใจนัก ซึ่งคะหยิ่นก็ไม่ได้ โต้ตอบอะไร นอกจากยิงฟันขาวแห้ง

เกือบครึ่งชั่วโมงของทางเดินอันเต็มไปด้วยความลำบาก ยากเย็นนั้น ก็บรรลู่ถึงป่ารกทึบที่ต้นไม้ขึ้นกันเบียดเสียดหนาแน่นเช่นเดิม อันแสดงว่าคงจะสุดขอบของบริเวณที่เป็นปลักโคลนด้านหนึ่งแล้ว ทั้งหมดแยกตัวออกจากการเดินเรียงแถวตามกันสำรวจไปรอบๆ คะหยิ่นบ่นอะไรพำอยู่ในลำคอ สิ้นหัวทำหน้ายุ่ง นำเดินบุกป่าฝ่ารก ประเดี๋ยวโผล่ออกทางด้านสัตว์ที่เริ่มจะเห็นประปราย ประเดี๋ยวก็แหวกพงเถาว์วัลย์ นำมุดลอดไป สลับกันอยู่เช่นนั้น แต่ทิศทางสังเกตได้ว่าพยายามจะตัดสู่เบื้องต่ำลงไปอีก

รพินทร์หันมากระซิบบอกนายจ่างทั้งสองให้ทราบว่... ในขณะนี้กำลังมุ่งลงสู่หุบลึกเบื้องล่างโดยพยายามเลาะขอบของบริเวณปลักโคลนดู เพื่อจะหาร่องรอยโผล่ขึ้นตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งของมันให้ได้

ในที่สุดก็ลงมาถึงบริเวณกันหุบ อันเป็นที่บรรจบของดินเขาสองลูก รอบด้านเต็มไปด้วยโตรกเหวและซุ้มเถาว์วัลย์สลับไปกับกล้วยป่าและเฟิร์นเห็นเขียวชอุ่มไปหมด อุดมไปด้วยโชดหินใหญ่น้อย เรียงรายอยู่ระเกะระกะ ด้านหนึ่งเป็นเชิงเขาของอีกลูกหนึ่ง และเห็นทางน้ำไหลเล็กๆซึ่งเขาจะดินว่าแหวกลงมา จนดูเหมือนชั้นบันไดที่ใครมาทำไว้ ไต่ขึ้นไปยังก้อนหินใหญ่

สามลูกที่เรียงซ้อนกันอยู่ภายใต้เชิงผา ลักษณะเหมือนถ้ำอันไม่
สูงขึ้นไปนัก ดอกว่านบางชนิดส่งกลิ่นมารุ่นๆ

กะหยิ่นนำเดินเลาะลัดไปในระหว่างชอกโชดหินที่
ปกคลุมไปด้วยตะไคร้และเถาวัลย์เหล่านั้น มันเป็นทางเดินที่
แทบจะไม่ผิดอะไรกับอุโมงค์ เพราะพันธุ์ไม้เลื้อยที่ปกคลุมที่บ
แทนหลังคาพอแผ่แผ่พันชอกก้อนหินใหญ่สองลูก อันมีลักษณะ
เหมือนปากประตูใหญ่ ก็หยุดซุบซิบอะไรกับพรานใหญ่อีกครั้ง

จังหวะนี้เอง ดารินผู้แทบจะหมดแรงเดินอีกต่อไปเพราะ
ความเหนื่อยอ่อนก็ทรุดตัวลงนั่งกับพื้น เอาหลังพิงก้อนหิน
หลับตาพักหนึ่งไปเอากำลังในระหว่างการหารื้อ พอเปลือกตาปิด
ศีรษะเอนอยู่กับก้อนหิน หล่อนก็มีความรู้สึกเหมือนอยากจะ
นอนหลับไปในทันทีนั้นด้วยความอดโรย ไม่มีใครทันหันมา
สังเกตเห็นหล่อน แม้แต่ไชยยันต์...ผู้บัดนี้ไปยื่นรวมกลุ่มปรึกษา
อยู่กับพรานใหญ่ นอกจากแงซายเท่านั้นที่จับตามดูแพทย์หญิง
นักมานุษยวิทยาสาวผู้เป็นนายอยู่เงียบๆ

พอทุกคนขยับกายจะเคลื่อนต่อไป อังมีออันกำยำของ

เจ้าหนุ่มชาวตงผู้ลึกลับก็ลอยมาจับแขนพรานใหญ่ไว้ รพินทร์หันขวับมาด้วยความสงสัย เห็นเงาชายมองตาอยู่เงิบ ๆ ก็ขมวดคิ้ว จ้องเหมือนจะถาม แต่แล้วเขาก็ชะงัก เมื่อเหลือบไปเห็นลักษณะของนายจ้ำงสาวซึ่งหลับตาหน้าซีดอยู่ คนอื่นๆ ก็เหลียวมาพบพร้อมกันในบัดนั้น

ทั้งหมดพากันเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้หล่อน แต่ถึงเช่นนั้น ดารินก็ยังไม่รู้สึกตัว คงนั่งหลับตานิ่งเหมือนจะตกอยู่ในภวังค์ เช่นนั้น รพินทร์ยิ้มออกมาเล็กน้อย ดวงตาอันเคร่งเครียดทั้งคู่เปลี่ยนมาเป็นอ่อนโยน มองดูหล่อนด้วยความสงสาร แล้วเหลือบไปที่ไชยยันต์ กระซิบเบาๆ

“เราพักกันที่นี่สักครู่เถิดครับ คุณหญิงคงจะเหนื่อยมากทีเดียว”

ไชยยันต์ถอนใจยาว มองดูเพื่อนสาวอย่างเอ็นดูและเห็นใจ ไม่กล้าว่าคำใด ทรดตัวลงใกล้ๆ ทั้งคณะก็เลยลงนั่งพักกันอยู่ที่นั่นชั่วขณะ อดีตนายทหารปืนใหญ่เอื้อมมือมาจับที่ท่อนขาอันเหี้ยมดียวของหล่อนเขย่า พร้อมกับกระซิบเรียกเบาๆ

ราชสกุลสาวสะดุ้ง ลืมตาโพล่งขึ้นอย่างตกใจ พอมองเห็น

ไชยยันต์หล่อนก็ยั้บตัวพรวดพราดทำท่าจะลุกขึ้นโดยเร็ว แต่เพื่อนหนุ่มจับไหล่กดไว้ ยี้มให้ กระซิบ

“เธอเหนื่อยมาก น้อย นั้งพักเอาแรงสักประเดี๋ยวก็นั่งได้”

ดารินกวาดตาก็มองเห็นพรรคพวกทุกคน พวกกันนั่งเรียงรายกันอยู่เป็นระยะ กำลังมองมาที่หล่อนอย่างเอือ่น้ำใจ หญิงสาวผีน้ยมเจื่อนๆ ปาดแขนขึ้นเช็ดเหงื่อที่เกาะพราวอยู่บนขนตา พุดแหบๆออกมาจากลำคออันแห้งผาก

“ขอโทษที่ ฉันเห็นกำลังปรึกษาหารือกันอยู่ ก็เลยถือโอกาสนั่งพักขา มันเลยเคลิ้มๆ หหมดความรู้สึกไปได้ยังงี้ก็ไม่ว่าอะไรจะหายเหนื่อยแล้วละ อย่าเสียเวลาเลย ไปกันต่อเถอะ”

รพินทร์ปลดกระดิกน้ำส่งมาให้หล่อน กล่าวมาน้ำเสียงอ่อนโยน

“ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณหญิง พวกเราก็เหนื่อยกันแทบแย่ทุกคน ไม่ใช่คุณหญิงเหนื่อยคนเดียว เราพักกันสักครู่ดีกว่า ไม่จำเป็นจะต้องรีบร้อน”

หล่อนหลบตาเขา พืมพำขอบใจ แล้วรับกระดิกน้ำมาเปิด

จุกออกตี่มกลัวคอ ถอนใจยาว สีหน้าค่อยดีขึ้นเล็กน้อย พุดไม่
เต็มปากนัก

“มัวชักช้า เราอาจตามมันไม่ทันก็ได้ อย่าลืมนัดของเรา
เสีย นิ่งก็คือ...อย่าให้ฉันต้องเป็นอุปสรรคต่อแผนการใดๆ
ของเราทั้งสิ้น”

พรานใหญ่สันตึระชะช้าๆ ริมฝีปากนั้นปรากฏรอยยิ้ม
น้อยๆ ทำให้บังเกิดความเข้มข้นในความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่ง
ที่เมินๆหลบๆ

“ไม่ต้องกังวลว่าเราจะตามไม่ทันมันหรอกครับ ผมรับรอง
ว่าก่อนตะวันตกดินวันนี้ เราจะต้องพบตัวมันแน่ ถ้าไม่หลบอยู่ใน
ในกันหุบแถวนี้ ก็เห็นจะนอนกบดานอยู่ใต้ปลักโคลนอย่างที่คุณ
หญิงสงสัยนั่นแหละ คุณหญิงจะจับสักขณะหนึ่งก็ได้นี่ครับ
ผมให้เวลาถึงชั่วโมงเต็มๆ เราตกลงใจกันแล้วว่า จะพากันหา
อาหารกลางวันกันที่นั่นแหละ คุณหญิงตื่นมาก็ได้ทานอาหารเลย
จากนั้นค่อยค้นหารอยของมันต่อไป”

หญิงสาวมองตอบเขาด้วยสายตาแสดงความขอบคุณ
ริ้วเลื้อยชนิดหนึ่ง แล่นขึ้นมาซาบผิวแก้มอันซีดเซียวทำให้แลดู

สดขึ้นขึ้น แล้วหล่อนก็เอนศีรษะฟิงผนังหินหลับตาลงตามเดิม ไชยยันต์เองก็เหยียดยาวครึ่งนั่งครึ่งนอนพียงอยู่กับก้อนหิน ควัก บุหรือออกมาจูดสูบ คุยกับพรานใหญ่เบาๆ

“สมมุติว่ามันกบดานอยู่ใต้ปลักโคลนจริงๆโดยไม่ยอมโผล่ เราจะทำยังไง?”

“สบายเลยครับ ขอให้รู้แน่ว่ามันหมกตัวอยู่ตรงตำแหน่งไหน ระเบิดไนโตรยัดตูมลงไปสักลูก แบบเดียวกับ ระเบิดปลา ชี้อร่าจะทะลึ่งพรวดขึ้นมาไม่ทัน”

“เออ จริงสินะ โคลนมันมีความแน่นเสียยิ่งกว่าน้ำอีก เป็นพาหนะนำความสั่นสะเทือนของแรงระเบิดไปได้ดีนัก ผม ชักแน่ใจเสียแล้วว่ามันจมตัวหลบนิ่งอยู่ใต้โคลนนั่นเอง มองไม่เห็นร่องรอยสักนิดว่ามันจะโผล่ขึ้นมาทางไหน”

“ก็ยังไม่แนเหมือนกันครับ เพราะเรายังไม่ได้เดินสำรวจ ให้รอบบริเวณปลักโคลนหมดทุกด้าน ถ้าสำรวจทั่วก็รู้ได้ทันที เพราะถ้าไม่ปรากฏว่ามันขึ้นที่ใด ก็แปลว่ามันอยู่ใต้ปลักนั่นเอง”

กะหยิ่นสังเกตเห็นอาการของดารินที่นั่งพักหลับตาอย่างหมดแรงอยู่ ก็จึงดูด้วยความสงสัย ถามรพิณทร์ขึ้นว่า

“นายหญิงของกะหยิ่นเป็นอะไรไป นายหญิงเหนื่อยหมดกำลังหรือ?”

จอมพรานทำหน้าตาย บอกเรียบๆว่า

“แม่มดผู้มีอาคมแก่กล้าอย่างนายหญิง ไม่มีวันเหนื่อยหรือกะหยิ่น ต่อให้พวกเราทุกคนหมดแรงแทบจะสิ้นใจ นายหญิงก็ยังมีกำลังอยู่เสมอ”

เจ้านักเลงชาวดอย นายบ้านหล่มช้างทำหน้าง กะปริบตา ถูๆมองดูหน้าเขา และหันไปจับดู ‘แม่มดคนสวย’ สลับกันอยู่เช่นนั้น ถามต่อมา

“แล้วทำไมนายหญิงนั่งหลับตาอยู่อย่างนั้น?”

“นายหญิงกำลังใช้ดาทพิพม์ค้นหาที่ซ่อนของงูยักษ์ เพื่อให้พวกเราเดินทางกันให้เหนื่อยแรง ประเดี๋ยวพอลืมนตาขึ้นมา ก็บอกได้ว่างูยักษ์ตัวนั้นอยู่ที่ไหน เจ้าจงเฉยๆไว้เถอะ”

กะหยิ่นลืมนตาโพลง ครางอะไรอยู่ในลำคออย่างตื้นเต้น

อัครจริยใจ

บุญคำ จัน และแงซายหันหน้าไปกลั้นหัวเราะ ไชยยันต์
สะกิดถามแงซายถึงการโต้ตอบของทั้งสอง พอทราบความ
ก็แทบจะปล่อยก๊าก

ตัวแม่เองไม่รู้เรื่อง เพราะดูเหมือนจะเข้าภวังค์ไปเสีย
แล้วด้วยความอ่อนเพลีย

ดารีจะผล็อยงีบไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ มารู้ตัว
สะดุ้งตื่นขึ้นเมื่อรู้สึกว่ามีอะไรสักอย่างหนึ่ง หยดแหล่ลงมาที่
หลังมือซึ่งประสานกันวางไว้บนตัก สิ่งนั้นเป็นลักษณะของเหลว
สัมผัสเย็นๆอย่างไรพิกล

ทันทีที่ประสาทคืบมาสู่ตัว หูหล่อนยังได้ยินเสียงสนทนา
กันพึมพำจากรอบตัว อันเป็นเสียงของพรรคพวกที่ร่วมคณะ
นั่นเอง

หล่อนลืมตาขึ้นมองไปที่หลังมือตนเองอันได้รับการ
สัมผัสนั้นแล้วก็บังเกิดความพิศวงครامครัน ถูกแล้ว มันเป็น

ของเหลวชนิดหนึ่ง สีคล้ำเหมือนโคลนเหลว หยดสักขนาดหัวแม่มือ ปรากฏติดอยู่ที่หลังฝ่ามือขวามือไม่ได้สวมถุงหนังของหล่อนเพราะถอดออกชั่วคราวขณะที่ลงนั่งพัก

นักมานุษยวิทยาสาวกะพริบตาถี่ๆ กวาดตาไปยังผู้ร่วมคณะทั้งหลาย เห็นนั่งแวดล้อมเรียงรายอยู่เป็นระยะรอบตัว หล่อนเหมือนเดิม กำลังสูบบุหรี่คุยกันอยู่เบาๆ โดยไม่มีใครทันมาสังเกตเห็นการลืมตาของหล่อน จึงยกหลังมือข้างนั้นขึ้นพิจารณาโดยใกล้ ถอดถุงมืออีกข้างหนึ่งออก เอานิ้วแตะขยี้ดู

มันเป็นโคลนเหลวจริงๆนั้นแหละ มีสีแดงชนิดหนึ่งปะปนอยู่ในหยดโคลนนั่นอยู่ด้วยจางๆ หญิงสาวขมวดคิ้วย่น แต่แล้วก่อนที่สมองจะทันคิดเช่นไรในปรากฏการณ์ประหลาดนั้นเอง อีกหยดหนึ่งก็หยดแปะลงมากระทบหลังมืออีกครั้ง คราวนี้มันไม่ใช่โคลนเสียแล้ว แต่เป็นหยดเลือดสดๆ!!

ไม่มีปัญหา มันหยดลงมาจากเบื่องบนศีรษะของหล่อนขณะนั้นเอง!...

ดาร์รินกลั่นใจ ค่อยๆแหงนหน้าขึ้นไปมองเบื่องบนอันเป็น

ซุ้มกะทกรกและเถาเครือเล็ก ๆ ที่ขึ้นพันแน่นที่บออยู่ในระหว่าง ยอดก้อนหินใหญ่สองลูก ซึ่งสูงจากระดับที่นั่งพักกันอยู่ขึ้นไป ประมาณ 7 เมตร รวากับจะเป็นหลังคาที่มุงไว้ ครั้งแรกที่สุด หล่อนเห็นแต่กิ่งใบเถาวัลย์ อันพันกันยุ่งเหยิงเป็นกระเชิง ครั้น พินิจอยู่อดใจเดียวก็มองเห็นแถบโคลนสีคล้ำเหมือนจะมีลำต้น ของไม้ใหญ่ๆ พาดทอดขวางอยู่ในระหว่างก้อนหินสองลูกนั้น ต่อมาก็เห็นปล้องสีขาวเทา ๆ ลักษณะเป็นเกล็ดอยู่ในตำแหน่ง ช่องว่างของเถาวัลย์อีกตอนหนึ่ง

เลือดอีกหยดหนึ่งปนไปกับโคลน ที่ค้างอยู่ตามกิ่งใบของ เถาวัลย์ก็หยดลงมาเป็นคำรบสาม คราวนี้กระทบแก้มของหล่อน พอดี!

ดาริน วราฤทธิ์ จ้องตะลึงค้าง ช็อกนิ่งไปชั่วขณะ ต่อมา ความรู้สึกบอกกับตนเองว่าได้พยายามขยับเขยื้อนกาย เพื่อให้ เสียงบอกทุกคนที่รวมกลุ่มกันอยู่ใกล้ๆ ในขณะนี้ทราบถึงสิ่งที่ หล่อนค้นพบอย่างบังเอิญนี้ แต่มันไม่มีเสียงใด ๆ หลุดลอดผ่าน ลำคออันตึบตันออกมาได้ หูของหล่อนยังคงสำเนียงเสียงคุ้ย กันพื้ผาระหว่างรพินทร์กับไชยยันต์เช่นนั้น แขนขาที่พยายาม จะกระดิก มันชาไปหมด เหมือนถูกผีอำ หรือมิฉะนั้นก็มีอำนาจ อันทรงมหิทธิฤทธิ์ชนิดหนึ่งเข้ามายึดไว้

นานเท่านั้น ที่หญิงสาวตกอยู่ในภาวะเช่นนี้...

ครั้งนี้แล้ว บนความพยายามต่อสู้อย่างสุดขีด กับประสาท
ทุกส่วนที่กลายเป็นอัมพาตไปนี้ แขนของหล่อนค่อย ๆ ขยับ
ความเปะปะออกไปอย่างหนักแน่นกรรากับมืออะไรมาถ่วง
ในที่สุดก็เอื้อมไปถึงแผ่นหลังของใครคนหนึ่ง ซึ่งหล่อนก็ไม่
ทราบเหมือนกันว่าใคร รู้แต่เพียงเป็นคนที่ใกล้ที่สุด แล้วก็สะกิด
เสียงคงไม่มีผ่านลำคอเช่นเดิม

ใครคนหนึ่งก็คือไชยยันต์ ซึ่งขณะนั้นนั่งหันสีข้างให้หล่อน
เขาหันกลับไปช้า ๆ อย่างไม่สนใจอะไรนัก ขยับจะอำปากถาม
แต่แล้วก็ชะงักเพราะเห็นอาการของหญิงสาว...หน้าของหล่อน
ไม่มีสีเลือด ตาเหลือกโพลน กำลังแขนงยจ้องค้างขึ้นไปเบื้องบน

ไชยยันต์เอะใจ แหงนขึ้นมองตาม บัดใดก็นิ่งตัวแข็ง
หัวใจดูเหมือนจะหยุดเต้นไปชั่วขณะอีกคนหนึ่ง แล้วสะกิดต่อ
เบา ๆ ที่รพินทร์ผู้นั่งใช้หมวกปิดหน้าเหมือนจะอาศัยยิบเอาแรง
อยู่เหมือนกัน

พรานใหญ่ขยับตัว เสยปีกหมวกขึ้น มองมาทางนายทหาร
ป็นใหญ่เหมือนจะถาม ไชยยันต์กำลังตาเหลือกจ้องมาที่เขา

ริมฝีปากขยับหุบหุบเหมือนจะเอ่ยเป็นคำพูดอะไรออกมา
แต่รพินทร์ฟังไม่ได้ยิน เขาฉงนเล็กน้อย เอียงหน้าเข้ามาใกล้
จึงได้ยินเสียงที่แทบฟังไม่รู้เรื่องนั้นว่า

“ข้างบน”

จอมพรานแหงนขึ้นไปโดยเร็ว พริบตาที่จักษุรับภาพ
ได้ถนัด หัวใจของเขาก็วูบตกลงไปอยู่ที่ปลายเท้า เย็นเฉียบ
ตลอดไขสันหลัง ให้ธรณีแยกไป ณ บัดนี้เกิด ไอ้ราหูมหายักษ์
ที่กำลังติดตามล่าทอดล่าตัวส่วนหนึ่งของมันพาดอยู่ในระหว่าง
โศดหินเหนือศีรษะที่ทุกคนกำลังหยุดนั่งพักกันอยู่ขณะนี้นั่นเอง
ทั้งหมดมารวมกลุ่มพักอยู่ใต้ลำตัวของมันที่นอนสงบนิ่งอยู่โดย
ไม่รู้ตัว!!

คงไม่มีเรื่องของการจุดไฟดำต่อเรื่องใดในโลกที่ทำให้
ชนหัวลูกเท่ากับเหตุการณ์ที่ทั้งเจ็ดชีวิตเผชิญอยู่ในขณะนี้...
เจ้าอสูรตึกดำบรรพ์คงจะนอนสงบนิ่งพาดลำอยู่บนโศดหิน
ตำแหน่งนี้มาก่อนเป็นเวลานานแล้ว ฝ่ายมนุษย์ที่ตามล่า...
มะงุมมะงาหราอย่างคนหารอยของมันเข้ามา และแล้วก็มาหยุดพัก
ปรึกษาหารือกันอยู่ใต้ท้องของมันนั่นเอง!

คนที่ไหวตัวสำเหนียกทันต่อเหตุการณ์ต่อมาไล่เลี่ยกับ
รพินทร์ก็คือแงซาย หนุ่มชาวคงพเนจรลอบสะกิดโดยอาการ
บอกจัน ในขณะที่รพินทร์สะกิดเตือนบุญคำ คงมีกะหย็นคนเดียว
เท่านั้น ที่ประสาทสัมผัสซ้ากว่าทุกคน ยังเชื่อซ้าอยู่ เหลือบมา
เห็นทุกคนพากันเงียบกริบไป แล้วเห็น ‘แม่ मदคนสวย’ ตื่น
ลืมหัดโพล่งขึ้นแล้ว ก็ถามมาว่า

“นายหญิงลืมหัดแล้ว นายหญิงบอกได้หรือยังว่างุยกัษ
อยู่ทีไหน?”

“นายหญิงบอกได้แล้ว กะหย็น”

รพินทร์กระซิบเบา ๆ ยิ้มหรือแหยกเขี้ยวก็บอกไม่ถูก

“มันอยู่ทีไหน?”

“เงยขึ้นไปบนกบาลของเจ้า กะหย็น...”

กะหย็นเงยขึ้นไปซ้า ๆ อย่างไม่เชื่อ นอกจากจะเห็นเป็น
เรื่องขบขัน นึกว่าพรานใหญ่เฝ้า แต่แล้วพริบตานั่น ก็หงายแผละ
จากทำที่นั้งยอง ๆ อยู่ กันกระแทกลงกับพื้นด้วยความตกใจ
ขวัญหนีดีฝ่อแทบซ้าดิน

บุญคำผู้รวดเร็วต่อเหตุการณ์ก็กระโดดเข้าตะครุบปาก
นายบ้านหล่มช้างไว้ก่อนที่จะสิ่งใด ๆ จะหลุดลอดออกมาได้ กระซิบ
ลอดไรฟันออกมา

“เจียบ! ไอ้คะหยิ่น!...เอ็งขึ้นแหกปาก พวกเราตายหมด
ทุกคน!!”

อึดใจนั่นเอง คะหยิ่นก็สติกลับคืนมา และสามารถเข้าใจ
อะไรๆ ได้ดีเท่าๆ กับทุกคน ตาเหลือกกลอกกลิ้งอยู่ไปมา เห็นแต่
ตาขาว เหงื่อกาพผุดเต็มหน้า บุญคำสังเกตเห็นนายบ้านหล่มช้าง
พอจะรู้อะไรเป็นอะไรแล้ว ก็ค่อยๆ คลายมือที่อุตปากออก

บัดนี้ ทุกคนหันมาจ้องตากันเอง ด้วยความรู้สึกันสุด
ที่จะบรรยายได้ถูก ดารินสร้างจากตะลึงแล้ว กายของหล่อน
สั่นเทา และโดยอาการบู้บี้ หล่อนชี้ไปที่หลังมือของตนเอง
ที่มีหยดเลือดปนโคลนลงมากะทบ แล้วชี้ไปเบื้องบน เป็น
ความหมายแทนคำบอกว่า หล่อนรู้สึกตัวล้มตาขึ้นมาเห็นก็เพราะ
หยดโคลนและเลือดนั้น

รพินทร์กัฏริมผีปากแน่น ค่อยๆ ยันกายขึ้นยืนช้าๆ

แหงนหน้าจ้อง ทุกคนก็พลอยลุกขึ้นตามอย่างระมัดระวัง มัน
เป็นปัญหาคับขันฉุกเฉินที่สุดซึ่งจะต้องอาศัยการตัดสินใจ
อันเฉียบพลันแข่งกับเวลา และต้องไม่ผิดพลาดด้วย ทั้งเจ็ดชีวิต
ยืนอยู่ใต้จมูกของมฤตยูโดยไม่ทันรู้ตัวล่วงหน้ามาก่อน

ส่วนที่วางพาดอยู่นั้น เป็นบริเวณใต้ท้องกลางลำตัว
ตอนหนึ่ง และโดยตำแหน่งอันเป็นเป้าหมายให้อย่างถนัดชัดเจน
ระยะใกล้เผาขนที่สุดนี้ ธนูติดระเบิดของแงซายสามารถจะทำ
หน้าที่ของมันได้เต็มสภาพทีเดียว ปัญหามันมีอยู่แต่ว่า...ถ้า
ไนโตรระเบิดขึ้นใต้ท้องส่วนนี้ของมัน อีกเจ็ดชีวิตที่อยู่ภายใต้
ก็ย่อมแหลกเป็นจุณมหาจุณไปด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย

ทุกสายตาพุ่งมารวมจุดอยู่ที่เขาคอนเดียว อย่างยัดเป็น
ที่พึง...

รพินทร์ก็ตัดสินใจในวินาทีนั้น ทำไปเป็นสัญญาณให้
ทุกคนค่อยๆ ย่องออกมายังปากทาง อันมีลักษณะเหมือนซุ้ม
ประตูแล้วชี้ไปยังเชิงเขาที่มีลักษณะเป็นขั้นบันได นำขึ้นไปยัง
หมู่โขดหินหน้าปากถ้ำเล็กๆ ที่ผ่านกันมาแล้วเมื่อก่อนหยุดพัก
ซึ่งขณะนี้ระยะห่างออกไปประมาณ 100 เมตร กระชับเร็วปรือ

“ทุกคน นอกจากผมกับแงซาย รีบวิ่งไปที่กลุ่มโชดหิน หน้าปากถ้ำบนเชิงเขาที่เห็นอยู่นั้นเร็วที่สุด แล้วหลบซ่อนอยู่ที่นั่น มันเป็นชอกหินแคบ ทางอับพอจะใช้เป็นกำบังไม่ให้ห้วมันลอดเข้าไปได้ เอาละ รีบไปเดี๋ยวนี้ พยายามให้เบาและเงียบที่สุด ถ้ามันไหวตัวเสียก่อนจะลำบาก”

“แล้วคุณล่ะ?”

ไชยยันต์ละล่ำละลัก

“ไม่ต้องเป็นห่วงผม ผมกับแงซายจะย่องเข้าไปทางด้านหัวของมัน...”

“ไปด้วยกันดีกว่า เข้าที่กำบังปลอดภัยไว้อีก่อน แล้วให้แงซายยิงออกมาจากที่กำบังนั้น”

ดารินท้วงเร็วปรือมาอีกคน พรานใหญ่สั่นหน้า

“ระยะนั้นมันไกลเกินไป แงซายยิงธนูไม่ถึงเป้าหมายที่ต้องการแน่...”

ไม่ทันจะขาดเสียงของเขาก็ปรากฏเสียงปาลันธูมาราวกกับเกิดพายุ ทั้งๆที่ลมสงบนิ่งไปแล้ว ไม่มีเค้าของพายุเลยจน

นิดเดียว เป็นเสียงดังมาจากตงทึบในตอนลึกเข้าไปของหุบ
พร้อมกับเสียงขู่ฟู่มาราวกับเสียงหัวรถจักรปล่อยไอน้ำ ทุกคน
แทบผงะหลัง

“คู่ของมันตัวหนึ่ง กำลังตรงเข้ามาที่นี่...”

เสียงจันร้องออกมาแทบไม่เป็นภาษาคน

ก่อนที่ฝ่ายมนุษย์จะเคลื่อนไหวอย่างไรต่อไปนั่นเอง ก็มี
เสียงฟู่ตบออกมาจากเจ้าตัวที่ถูกยิงเจ็บ และนอนพาดก้อนหิน
เหนือศิระอยู่ในขณะนี้ ประหนึ่งจะเป็นการส่งเสียงเรียกรับคู่
ของมันที่กำลังตรงดิ่งเข้ามาปานพายุสลาตัน แล้วลำตัวส่วนที่
พาดอยู่บนชะง่อนหินทั้งสองด้านก็เริ่มเคลื่อนไหวแซมซ้า ปรากฏ
เสียงหินลั่นครึกๆและกึ่งใบเถาวัลย์ร่วงพรุลงมา ก้อนหินย่อมๆที่
กองอยู่บนยอดโขดถล่มร่วงกรูเกรียวอันเกิดจากการไหวตัวนั้น
กลิ้งลงมายังกลุ่มของมนุษย์ทั้งเจ็ด ที่ยืนกระสับกระส่ายกันอยู่
ภายใต้ จนถึงกับต้องกระโดดหลบกันเป็นพัลวัน

ดาร์รินเกือบถูกหินลูกขนาดมะพร้าวหล่นทับลงมา
กลางหลัง ดีแต่เงาชายผลึกเซหลบออกไปได้อย่างหวุดหวิด

ขณะเดียวกับที่รพีพันธ์และไชยยันต์ก็ก้มหัวหลบก่อนเท่าครก
ที่กระดอนขลุกลงมาในระดับศีรษะ

เสียงการเลื้อยมาของอีกตัวหนึ่ง...ไกล้เข้ามาทุกขณะ
อย่างรวดเร็ว ปะทะไม้ไร่หักวินาศครืนโครมอื้ออึงไปทั้งป่า ส่วน
เจ้าตัวเหนือศีรษะก็ส่งเสียงตอบเป็นระยะอยู่เช่นนั้น พลงขยับ
เคลื่อนลำตัวไปๆหยุดๆทีละน้อย ยังไม่พ้นจากโชดหินใหญ่คู่ นั้น

“ทำตามที่ผมสั่ง เร็วเข้า! มันไกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว!”

เสียงเตือนดังมาจากรพีพันธ์เป็นครั้งสุดท้าย และนั่นคือ
การปลุกสติของทุกคนให้กลับคืนมา...เพื่อการตัดสินใจอย่างหนึ่ง
ในวินาทีคับขันที่สุดนี้

ไชยยันต์กระซอกแซกนอกรังในทันทีนั้น บ่ายหน้า
ตรงไปยังที่หมายอันอยู่ห่างออกไป คะหยิ่นก็เฝ้าตามติดโดยมี
บุญคำกับจันวีงตามไปเบื้องหลัง ทั้งห้าคนตัดทางด่านเล็ก ๆ
สองฝั่งทางเป็นพุ่มเถาววัลย์และหมู่หินเพื่อมุ่งขึ้นสู่ปากถ้ำเชิงเขา
อย่างแข่งกับความเป็นความตาย

พอฝ่ายของไชยยันต์เคลื่อนออกจากที่ รพินทร์กับแงชาย
ก็หันมามองหน้ากัน

“คอยตามฉันไว้ทุกก้าว อย่าให้ห่างหรือแยกจากกันได้”

เขาสั่งเป็นรถไฟด่วนแล้วแผ่นเข้าซุ้มแถววัลย์รกด้านซ้ายมือ
มุ่งเข้ายึดต้นสักใหญ่ 6 คนโอบต้นหนึ่ง แงชายเป็นเงาตามตัว
อย่างไม่มีอะไรจะต้องห่วง คล่องแคล่วฉับไว ทันเขาทุกฝีก้าวอย่าง
จอมพรานควักบุหรีขึ้นมาจุด มือไม่วายสั่น เขาไม่ได้มีเจตนา
ที่จะสู้มัน แต่เตรียมไว้เพื่อศึกใหญ่ในอีกไม่กี่อึดใจเบื้องหน้า
ศึกที่เขาไม่สามารถบอกได้ว่ามันจะลงเอยเอาในลักษณะใดแน่
ระหว่างอสูรศึกดำบรรพ์ผู้ปราศจากดินสองตัว กับมนุษย์ซึ่ง
เปรียบแล้วเท่ากับลูกเขียดตัวกระจิดจิ๊ดชีวิต

ตำแหน่งที่เคลื่อนมายึดใหม่นี้ ทั้งสองยังไม่สามารถ
กำหนดลำตัวของงูยักษ์ตัวที่นอนนิ่งอยู่เมื่อครู่นี้ได้ถนัดนัก
คงเห็นแต่เพียงส่วนหนึ่งตามเดิมเท่านั้นที่พาดอยู่บนโขดหิน
บดบังอยู่ในเงาทึบของแถววัลย์ ปลายสองด้านของมันไม่ทราบ
อยู่ที่ไหนแน่ เพราะความรกทึบของหมู่ไม้ที่บังอยู่ อย่างไรก็ตาม

โดยระยะที่ถอยห่างออกมาที่ตื้นลึก และเป้าหมายแม้จะสังเกต
ได้ในวงจำกัดเพียงแค่นั้น มันก็เป็นเป้าหมายสำคัญพอเพียง
ที่จะเลือกเป็นตำแหน่งยิงได้ แงซายเอาลูกธนูขึ้นพาดสายใน
พริบตานั้นพร้อมกับร้องเร่งมา

“จุดชนวนเถอะ ผู้กอง”

รพินทร์กดไหล่อดีตร้อยโทกองโจรกระเหยิงไว้ เหลียวไป
มาอย่างรวดเร็ว เต็มไปด้วยอาการกระสับกระส่าย

“อย่าเพิ่ง แงซาย ไอ้ตัวนี้ไม่สำคัญหรอก มันไปไหน
ไม่รอดแล้ว เตรียมรับมือกับอีกตัวที่กำลังพุ่งเข้ามาก่อนดีกว่า
มันยังแข็งแรงมีกำลังเต็มที่เพราะไม่ได้ถูกเจ็บอะไรเลย อันตราย
ที่สุด!”

สิ้นเสียงของรพินทร์ ป่าในละแวกรอบตัวก็มองเห็นชัดว่า
บ้านปูนขึ้น บรรดาซุ่มเถาวัลย์และยอดไม้เตี้ยลู่ระเนน ไหว
ครืนครืนอยู่ไปมา ไอ้ยักษ์เลื้อยมาเร็วยิ่งกว่าน้ำป่าในอัตรา
เคลื่อนไหวอย่างเต็มที่ของมัน

และพริบตานั่นเอง...เงาของศิระษะอันมหึมาเหมือนภาพ
ฝันร้ายก็โผล่จู่ขึ้นมาจากหลังพุ่มไม้ห่างออกไปทางพงรก

ด้านขวาประมาณ 30 เมตร จากตำแหน่งที่ทั้งสองหลบซ่อนอยู่ โดยมีลำห้วยขวางหน้ากั้นไว้ ระดับที่มันชูหัวพ้นยอดไม้ขึ้นมาราวๆ 3 วา มองเห็นอย่างถนัดถนี่เกินความคาดฝันที่จะคำนวณได้ว่า...มันสูงจากระดับพื้นดินขึ้นมาสักเท่าใด ราวกับส่วนสูงของเสาโทรเลขฉะนั้น เฉพาะที่มันตั้งคอชะเง้อขึ้นมาโดยไม่รวมถึงลำตัวส่วนใหญ่ อย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่าอีก 4 ใน 5 ส่วนที่ราบอยู่กับพื้น

ณ บัดนี้ ส่วนหัวอันน่าเกลียดน่ากลัวนั้นหันสายไปรอบๆ โอนเอนไปมาเล็กน้อย มันคงมาพบคู่ของมันแล้ว และชะเง้อตั้งหัวค้นหาศัตรูซึ่งคงจะกระสากลิ่นอยู่ใกล้ๆ

เห็นชัดถนัดตาเช่นนี้ ทั้งรพินทร์และแฉะชายก็เหมือนจะถูกสะกดให้เป็นหินไปชั่วขณะ มันจะเป็นสัตว์ประเภทงูหรืออะไรก็สุดที่จะลงความเห็นได้เสียแล้ว สำหรับส่วนศีรษะที่เห็นอยู่นี้ เพราะฐานลักษณะไม่เหมือนกับงูชนิดใดในโลกที่เคยพบเห็นมา มันเป็นรูปละม้ายสีเหลี่ยมข้าวหลามตัด ยอดบนของศีรษะมีอะไรชนิดหนึ่งตั้งแนวอยู่เป็นสัน คล้ายๆ หงอนไก่ชน ดวงตาทั้งคู่ใหญ่โปนทะลักเด่นออกมานอกเบ้า ที่มีขอบสีออกแดงจัดล้อมเป็นวงกลมเหมือนตาปลาทอง กระดิกกลิ้งเลื้อยไปมาได้ อย่างน่าสยง เขี้ยวแหลมโค้งทั้งคู่โผล่พ้นออกมาจากปาก

เหมือนางของตัวอวลรัส ใต้คางเป็นแผ่นหนังห้อยยานประดุจ
เหนียงอยู่สองแถบ

สิ่งที่พอจะบอกชัดได้ถึงสัญชาติดั้งเดิมก็คือลันอันมี
ปลายสองแฉกที่พุ่งพันปากออกมาแปลบปลาบเป็นจิ้งหะ
ลักษณะท่าทางของการเลื้อยไปได้อย่างรวดเร็วและคล่องแคล่ว
ประเปรียวก็ดี รวมทั้งการตั้งหัวชูคอขึ้นไปได้สูงมากจากระดับ
พื้นราบก็ดี มันเป็นคุณลักษณะของจงอาง มากกว่าประเภท
งูเหลือมซึ่งอืดอาดเชื่องช้ากว่า

ความตกตะลึงที่มองเห็นหน้าตาของเจ้าอสูรร้ายตนนั้น
กระจะตา ทำให้พรินทร์ลืมนึกไปชั่วขณะว่าเขามีหน้าที่จุดชนวน
ระเบิดให้แก่ชาย สัญชาติญาณพรานทำให้ตัวใดเฝ้าประจํามีอยู่
ขึ้นสู่ไหล่ แต่ก่อนที่นิ้วจะกระดิกนั่นเอง สติก็คืนมาอีกครั้งเพราะ
เสียงสําลักของงาชาย

“ผู้กอง! จุดชนวนให้ผมเร็ว!!”

จึงยื่นปลายบุหรีติดไฟเข้าที่สายชนวนระเบิดอันติดอยู่
กับลูกธนูของงาชายทันที แต่เข้าไปเสียแล้ว ก่อนที่ปลายบุหรี
จะทันสัมผัสกับสายชนวน เจ้าสัตว์ประหลาดตนนั้นก็พุ่งพรวด

จากที่เดิมอย่างรวดเร็ว เสียงพุ่มไม้หักวินาศอันเกิดจากลำตัวของมันฟาดทับและเลื้อยผ่านเป็นพายุ ไม่ได้มุ่งเข้าหารพินทร์กับเงาชายผู้ความจริงก็ห่างจากปลายจมูกของมันเทียบแล้วเพียงแค่วินาที หากแต่เลื้อยบ้ายหน้าไปทางเชิงเขาด้านที่คณะของไชยยันต์กำลังวิ่งหลบเข้าหาที่กำลัง

“มันเห็นพวกเราทางด้านโน้นแล้ว มันกำลังไล่!”

เงาชายร้องฟังแทบไม่เป็นภาษา

“เร็ว! กวดตามมันไป!”

รพินทร์ตะโกนลั่นอย่างลึมตัว

แล้วทั้งสองก็ผ่นออกจากที่ วิ่งตัดทางกวดไล่การเลื้อยไปดังลมสลาตันของมันอย่างไม่คิดชีวิต โดยมีลำห้วยเป็นแนวขนานอยู่คนละฝั่ง เจ้าภูยักษ์ไม่ได้สำเหนียกคิดถึงว่ามีมนุษย์สองคนไล่หลังมันมา เป้าหมายของมันคือมนุษย์ห้าคน...ที่มันมองเห็นวิ่งรวมกลุ่มกันอยู่ที่ตีนเขาใกล้ๆ

แล้วมันก็เลี้ยวตัดข้ามห้วย เหมือนงูเขียวที่ข้ามร่องกระดานเล็กๆมายังฝั่งเนินเขา ก่อนหน้าที่พรานใหญ่กับเงาชาย

จะหันมองเห็นได้ถนัดนอกจากส่วนปลายหางที่วัดวาดสาย
อยู่ไปมาเบื้องหน้าในมุมตรง

ทั้งห้าคนบัดนี้ไต่ขึ้นไปถึงดินเนินแล้ว กลุ่มโขดหินปากถ้ำ
ที่ยึดเป็นแหล่งหลบซ่อนกำบังอยู่สูงขึ้นไปเพียงไม่เกิน 30 เมตร
ข้างหน้านั้นเอง ท่ามกลางดงกล้วยป่าและก้อนหินที่แซมสลับอยู่
ทั่วไป ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงอุ๊โหล่หลังมาอย่างกระชั้นชิด เสียง
เหมือนน้ำป่า พอลือลียวกลับมามอง ทุกคนก็แทบจะก้าวขาไม่ออก

“หลบก่อน เร็ว!!”

ไชยยันตร์ร้องออกมาสุดเสียง ผลักจารินคะมำหน้าลงไป
หมอบอยู่ที่ก้อนหินลูกไกลที่สุด ตนเองก็แผ่นตามเข้ามาด้วย
บุญคำกับจันผู้ปิดท้ายล้าอยู่เบื้องหลังก็ไวทหายาดสำหรับวินาที
มัจจุราชเช่นที่เผชิญอยู่นี้ ทั้งสองพรานโจนวบเข้าไปในดงกล้วย
อันหนาทึบเป็นที่อำพรางตาได้อย่างดี คงมีแต่กะหยิบผู้อยู่
ตรงกลางคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนตัวแข็งตะลึงอยู่

พริบตานั่นเอง โดยไม่จำเป็นต้องเลื้อยโหล่ตามหลังขึ้นมา
ให้เสียเวลา ไอ้มหายักษ์ผงกส่วนหัวช่วงหนึ่งของมันขึ้นเพียง

ข้าวบูบ ก็ชัวร์ว่ามีระดับเดียวกับชายเนินที่มนุษย์ทั้งห้าชีวิตกำลัง
ตะเกียกตะกายจ้ำละหัวนอยู่ในขณะนี้ อีกเพียงชั่วอึดใจต่อมา...
เป็นจังหวะที่มันลากลำตัวส่วนที่เหลือติดดินเบื้องล่างให้เข้ามา
รวมกลุ่มเพื่อจะคืบระยะทางด้านศีรษะ ตาโปนถลนทั้งคู่จ้องนิ่ง
มายังเจ้าลูกหนูคะหยิ่นผู้ยืนตัวสั่นเหมือนชีวิตปลิดปลิวออกไป
จากร่างแล้วขณะนี้

เสียงไชยยันต์แผดตะโกนก้องฟังไม่ได้ศัพท์มาอีกครั้ง
เสียงนั้นเองปลุกคะหยิ่นให้ได้สติขึ้น หัวหน้าบ้านหล่มซ้าง
ผงะหลังล้ม แล้วตะกายด้วยตีนทั้งสี่ พยายามจะหนีขึ้นไปบน
ส่วนสูงของเนินเขาไม่รู้ทิศทางอย่างน่าสงสาร

เสียงฟู่พานไอน้ำรถจักรดังขึ้นอีกครั้ง แล้วต้นรังมเหิมา
นั้นก็ฟาดวูบลงมาพร้อมกับปากที่แสบะอ้ากว้าง เป้าหมายคือ
ร่างอันคลานกระเด่ว ๆ อยู่กลางทางเดินของคะหยิ่น

มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่ .600 ในโตรเอกซเปรส ในซอก
แขนหนีบของไชยยันต์คำรามขึ้นประจูดสายอสุณีบาต หัวกระสุน
ขนาด 900 เกรน พุ่งผ่านลำกล้องซ้ายออกไป เสียงกระทบ
เป้าหมายดังได้ยินถนัด แต่คนยิ่งก็บอกไม่ได้เช่นกันว่ามันถูก
ตรงไหน

ทรงเขี้ยวที่งับลงมา เจียดส้นหลังนายบ้านหล่มช้างไปอย่างหวดหวิด แต่งับติดตรงบริเวณผ้าเคียนเอว มันผงกชูขึ้นร่างของกะหยิ่นก็ลอยคว้างติดปากอยู่กลางอากาศ ดิ้นตะกายร้องเสียงหลง

ดาโรนสติกกลับมาอีกต่อเมื่อเสียงปืนจากไซยยันต์ระเบิดขึ้นเป็นปฐมฤกษ์ หล่อนเอนหลังพิงพื้นดินที่เทลาดในจังหวัดสะบัตตัวหันกลับ .470 ในมือก็กักออกไปโดยไม่ได้เล็งเช่นกัน หล่อนเหินยวไถสองลากล่องในเวลาห่างกันชั่วเสี้ยววินาทีโดยไม่คำนึงถึงว่าไหล่อาจหัก ตาเบิกโพลงเห็นภาพอันน่าหวาดเสียวของกะหยิ่น ซึ่งแน่ใจว่า นั่นคือวาระสุดท้ายของนายบ้านหล่มช้างเวลาเดียวกัน ไรเฟิลจากบุญคำและจันก็สนั่นมาสองตังจากดงกล้วยระดับที่ต่ำลงไปเล็กน้อย ติดตามมาด้วย .600 จากลากล่องขวาของไซยยันต์

ภาพที่เห็นจากสายตาอันเหลือกลานของทุกคน... กะหยิ่นหล่นวูบจากปากของมันลงมาในพริบตานั่น เสียงตุบลงไปในกอกกล้วยป่า ศีรษะและลำตัวอันใหญ่โตที่ชูร่าร้อนอยู่นั้น หดกลับอย่างฉับพลัน ลงไปรวมอยู่กับลำตัวส่วนใหญ่ที่กอง

คดเคี้ยวอยู่ตรงตีนเนิน เสียงบุญคำกับจันซึ่งยังมองไม่เห็นตัว
อยู่ในขณะนี้ซัดกระหน่ำกันลงไปอีกถี่ยิบ

ดาร์นก็หักลำกล้องไรเฟิลแฝดของหล่อนจะบรรจุชุดใหม่
แต่ไชยยันต์ไม่ฟังเสียง...พรวดลุกขึ้น กระซากแขนเพื่อนสาว
จุดวิ่งกระเจิดกระเจิงขึ้นไปจนถึงกลุ่มหินปากถ้ำโดยฉวยโอกาส
ขณะที่ไอ้ยักษ์หดหัวลงไป ทั้งสองเซกလာเข้าไปพัวพันกำบัง
อยู่ใต้ซอกโขดหิน อันเป็นตำแหน่งที่เรียกได้ว่าปลอดภัยที่สุด
เพราะเป็นหลืบหินกำบังแคบๆ จนเกินกว่าที่ศีรษะอันใหญ่โต
ของมันจะผ่านเข้ามาได้

ยามนี้ไม่สามารถจะเดาเหตุการณ์อย่างใดที่จะเกิดกับใคร
ได้ทั้งสิ้น มันเป็นความตื่นตระหนกอกสั่นที่เหนือกว่าครั้งใด
ในชีวิต อันแทบจะเชื่อสาวยตาเสียมิได้ว่า...สิ่งที่ต่างเผชิญอยู่นี้
เป็นเหตุการณ์จริงไม่ใช่ฝันไป ขณะที่ปากันตะกายหนีขึ้นมา
ไรเฟิลประจำมือของทั้งสองพลัดหลุดไปเสียแล้ว โดยไม่มีเวลา
ที่จะเก็บขึ้นมาได้เพราะต้องเอาชีวิตรอดไว้ก่อน คงมีแต่ปืนสั้น
ติดเอวกันอยู่คนละกระบอกเท่านั้น

ไม่ทันจะอำพาทหายใจได้ถนัด ทั้งไชยยันต์และดาร์น
ก็แทบช็อกขาดใจไปอีกครั้ง จากช่องโหว่ของก้อนหินสองลูกที่